

**Конвенція
Організації Об'єднаних Націй
проти транснаціональної організованої злочинності
(укр)**

**Прийнята резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї
від 15 листопада 2000 року**

{ Додатково див. Протоколи
([995 790](#)) від 15.11.2000
([995 791](#)) від 15.11.2000
([995 792](#)) від 31.05.2001 }

(Конвенцію ратифіковано із застереженнями і заявами Законом
N 1433-IV ([1433-15](#)) від 04.02.2004)

Статус Конвенції див.([995 j42](#))

Дата підписання: 15.11.2000
Дата ратифікації: 04.02.2004

Дата набуття чинності для України: 21.05.2004

Стаття 1.

Мета

Мета цієї Конвенції полягає у сприянні співробітництву в справі більш ефективного попередження транснаціональної організованої злочинності та боротьби з нею.

Стаття 2.

Терміни

Для цілей цієї Конвенції:

а) "організована злочинна група" означає структурно оформлену групу в складі трьох або більше осіб, що існує протягом визначеного періоду часу і діє узгоджено з метою здійснення одного або декількох серйозних злочинів або злочинів, визнаних такими відповідно до цієї Конвенції, для того, щоб одержати, прямо або посередньо, фінансову або іншу матеріальну вигоду;

б) "серйозний злочин" означає злочин, який карається позбавленням волі на максимальний строк не менше чотирьох років або більш суворою мірою покарання;

с) "структурно оформлена група" означає групу, яка не була випадково утворена для негайного вчинення злочину і в якій не обов'язково формально визначені ролі її членів, обговорений безперервний характер членства або створена розвинута структура;

d) "майно" означає будь-які активи, матеріальні чи нематеріальні, рухомі чи нерухомі, виражені в речах чи у правах, а також юридичні документи або акти, які підтверджують право на такі активи або інтерес у них;

e) "доходи від злочину" означають будь-яке майно, придбане чи отримане, прямо або посередньо, в результаті вчинення будь-якого злочину;

f) "арешт" або "виїмка" означають тимчасову заборону передачі, перетворення, відчуження або пересування майна, або тимчасовий вступ у володіння таким майном, або тимчасове здійснення контролю над ним за постановою суду або іншого компетентного органу;

g) "конфіскація" означає остаточне позбавлення майна за постановою суду або іншого компетентного органа;

h) "основне правопорушення" означає будь-яке правопорушення, в результаті якого були отримані доходи, щодо яких можуть бути вчинені діяння, зазначені у статті 6 цієї Конвенції, що утворюють склад злочину;

i) "контрольована поставка" означає метод, при якому допускається вивезення, провезення або ввезення на територію однієї або декількох держав незаконних або таких, що викликають підозри, партій вантажу з відома та під наглядом їхніх компетентних органів з метою розслідування будь-якого злочину і виявлення осіб, які беруть участь у вчиненні цього злочину;

j) "регіональна організація економічної інтеграції" означає організацію, створену суверенними державами будь-якого регіону, якій її держави-члени передали повноваження з питань, регульованих цією Конвенцією, і яка належним чином уповноважена відповідно до її внутрішніх процедур підписувати, ратифікувати, приймати, затверджувати цю Конвенцію або приєднуватися до неї; посилання в цій Конвенції на "Держави-учасниці" відносяться до таких організацій у межах їхньої компетенції.

Стаття 3.

Сфера застосування

1. Ця Конвенція, якщо в ній не зазначене інше, застосовується до попередження, розслідування і карного переслідування у зв'язку з:

a) злочинами, визнаними такими відповідно до статей 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції, і

b) серйозними злочинами, як вони визначені у статті 2 цієї Конвенції,

якщо ці злочини носять транснаціональний характер і вчинені за участю організованої злочинної групи.

2. Для мети пункту 1 цієї статті злочин носить транснаціональний характер, якщо:

a) він вчинений у більш ніж одній державі;

b) він вчинений в одній державі, але істотна частина його підготовки, планування, керівництва або контролю має місце в іншій державі;

c) він вчинений в одній державі, але за участю організованої злочинної групи, яка здійснює злочинну діяльність у більш ніж одній державі; або

d) він вчинений в одній державі, але його істотні наслідки мають місце в іншій державі.

Стаття 4.

Захист суверенітету

1. Держави-учасниці здійснюють свої зобов'язання за цією Конвенцією відповідно до принципів суверенної рівності та територіальної цілісності держав і принципу невтручання у внутрішні справи інших держав.

2. Ніщо у цій Конвенції не наділяє Державу-учасницю правом здійснювати на території іншої держави юрисдикцію і функції, які входять виключно до компетенції органів цієї іншої держави відповідно до її внутрішнього законодавства.

Стаття 5.

Криміналізація участі в організованій злочинній групі

1. Кожна Держава-учасниця вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть знадобитися для того, щоб визнати в якості кримінально караних такі діяння, коли вони вчиняються навмисно:

a) обидва чи одне з таких діянь, не відносячи їх до замаху на вчинення злочину і незалежно від фактичного вчинення злочинного діяння:

i) змова з одним або декількома особами щодо вчинення серйозного злочину, що переслідує мету, прямо чи посередньо пов'язану з одержанням фінансової або іншої матеріальної вигоди, причому, якщо це передбачено внутрішнім законодавством, також передбачається фактичне вчинення одним з учасників змови будь-якої дії для реалізації цієї змови або причетність організованої

злочинної групи;

ii) діяння будь-якої особи, яка, усвідомлюючи або мету і загальну злочинну діяльність організованої злочинної групи, або її наміри вчинити відповідні злочини, бере активну участь у:

а. злочинній діяльності організованої злочинної групи;
б. інших видах діяльності організованої злочинної групи, усвідомлюючи, що її участь сприятиме досягненню вищезгаданої злочинної мети;

в) організацію, керівництво, пособництво, підбурювання, сприяння або надання порад щодо серйозного злочину, вчиненого за участю організованої злочинної групи.

2. Усвідомлення, намір, умисел, мета або змова, про які йдеться у пункті 1 цієї статті, можуть бути встановлені з об'єктивних фактичних обставин справи.

3. Держави-учасниці, внутрішнє законодавство яких як елемент складів злочинів, визнаних такими відповідно до пункту 1 (а) (і) цієї статті, передбачає причетність організованої злочинної групи, забезпечують, щоб їхнє внутрішнє законодавство відносило до числа серйозних злочинів усі злочини, вчинені за участю організованих злочинних груп. Такі Держави-учасниці, а також Держави-учасниці, внутрішнє законодавство яких як елемент складів злочинів, визнаних такими відповідно до пункту 1 (а) (і) цієї статті, передбачає фактичне вчинення дії по реалізації змови, повідомляють про це Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй під час підписання ними цієї Конвенції або під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження або приєднання.

Стаття 6.

Криміналізація відмивання доходів від злочинів

1. Кожна Держава-учасниця вживає відповідно до основних принципів свого внутрішнього законодавства таких законодавчих та інших заходів, які можуть знадобитися для того, щоб визнати в якості кримінально караних такі діяння, коли вони вчинені навмисно:

а) i) конверсію або переказ майна, якщо відомо, що таке майно являє собою доходи від злочинів, з метою приховання злочинного походження цього майна або з метою надання допомоги будь-якій особі, яка бере участь у вчиненні основного правопорушення, для того, щоб вона могла ухилитися від відповідальності за свої діяння;

ii) приховування справжнього характеру, походження, місцезнаходження, способу розпорядження, переміщення, прав на майно або його належність, якщо відомо, що таке майно являє собою доходи від злочинів;

b) за умови дотримання основних принципів своєї правової системи:

i) придбання, володіння або використання майна, якщо в момент його одержання відомо, що таке майно являє собою доходи від злочинів;

ii) участь, причетність або вступ у змову з метою вчинення будь-якого зі злочинів, визнаних такими відповідно до цієї статті, замах на його вчинення, а також пособництво, підбурювання, сприяння або надання поради під час його вчинення.

2. Для цілей здійснення або застосування пункту 1 цієї статті:

a) кожна Держава-учасниця прагне застосовувати пункт 1 цієї статті до найширшого кола основних правопорушень;

b) кожна Держава-учасниця включає до числа основних правопорушень усі серйозні злочини, як вони визначені у статті 2 цієї Конвенції, та злочини, визнані такими у статтях 5, 8 і 23 цієї Конвенції. У разі, коли законодавство Держав-учасниць містить перелік конкретних основних правопорушень, до нього включається, як мінімум, всеосяжне коло злочинів, пов'язаних з діяльністю організованих злочинних груп;

c) для цілей підпункту (b) основні правопорушення включають злочини, вчинені як в межах, так і за межами юрисдикції відповідної Держави-учасниці. Проте злочини, вчинені за межами юрисдикції будь-якої Держави-учасниці, являють собою основні правопорушення тільки за умови, що відповідне діяння є кримінально караним відповідно до внутрішнього законодавства держави, в якій воно вчинене, і було б кримінально караним відповідно до внутрішнього законодавства Держави-учасниці, в якій здійснюється або застосовується ця стаття, якби воно було вчинене в ній;

d) кожна Держава-учасниця надає Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй тексти своїх законів, що забезпечують здійснення положень цієї статті, а також тексти будь-яких наступних змін до таких законів або їхній опис;

e) якщо цього вимагають основні принципи внутрішнього законодавства Держави-учасниці, то можна передбачити, що злочини, зазначені в пункті 1 цієї статті, не відносяться до осіб, які вчинили основне правопорушення;

f) усвідомлення, умисел або мета як елементи складу злочину, зазначеного в пункті 1 цієї статті, можуть бути встановлені з об'єктивних фактичних обставин справи.

Стаття 7.

Заходи щодо боротьби з відмиванням коштів

1. Кожна Держава-учасниця:

а) встановлює всеосяжний внутрішній режим регулювання і нагляду щодо банків і небанківських фінансових установ, а також, у відповідних випадках, інших органів, що є особливо уразливими з погляду відмивання коштів, у межах своєї компетенції з метою недопущення і виявлення усіх форм відмивання коштів, причому такий режим ґрунтується на вимогах щодо ідентифікації особи клієнта, ведення звітності та надання інформації про підозрілі угоди;

б) без шкоди для статей 18 і 27 цієї Конвенції забезпечує, щоб адміністративні, регулюючі, правоохоронні й інші органи, які ведуть боротьбу з відмиванням коштів (у тому числі, коли це відповідає внутрішньому законодавству, і судові органи), були здатні здійснювати співробітництво й обмін інформацією на національному і міжнародному рівнях на умовах, що встановлюються її внутрішнім законодавством, і з цією метою розглядає питання про заснування підрозділу з фінансової оперативної інформації, що буде діяти як національний центр для збору, аналізу і поширення інформації, що стосується можливих випадків відмивання коштів.

2. Держави-учасниці розглядають питання про застосування практично можливих заходів щодо виявлення переміщення готівкових коштів і відповідних оборотних інструментів через їхні кордони і щодо контролю за таким переміщенням за умови дотримання гарантій, спрямованих на забезпечення належного використання інформації, і не створюючи будь-яких перешкод переміщенню законного капіталу. Такі заходи можуть включати вимогу про те, щоб фізичні особи і комерційні організації повідомляли про транскордонні переведення значних обсягів готівкових коштів і передачі відповідних оборотних інструментів.

3. При встановленні внутрішнього режиму регулювання і нагляду відповідно до положень цієї статті і без шкоди для будь-якої іншої статті цієї Конвенції Державам-учасницям пропонується керуватися відповідними ініціативами регіональних, міжрегіональних і багатосторонніх організацій, спрямованими проти відмивання коштів.

4. Держави-учасниці прагнуть до розвитку і заохочення глобального, регіонального, субрегіонального і двостороннього співробітництва між судовими і правоохоронними органами, а також органами фінансового регулювання з метою боротьби з відмиванням коштів.

Стаття 8.

Криміналізація корупції

1. Кожна Держава-учасниця вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть знадобитися для того, щоб визнати в якості кримінально караних такі діяння, коли вони вчиняються навмисно:

а) обіцянка, пропозиція або надання публічній посадовій особі, особисто або через посередників, будь-якої неправомірної переваги для самої посадової особи або іншої фізичної чи юридичної особи для того, щоб ця посадова особа вчинила будь-яку дію або бездіяльність при виконанні своїх службових обов'язків;

б) вимагання або прийняття публічною посадовою особою, особисто або через посередників, будь-якої неправомірної переваги для самої посадової особи або іншої фізичної або юридичної особи для того, щоб ця посадова особа вчинила будь-яку дію чи бездіяльність при виконанні своїх службових обов'язків.

2. Кожна Держава-учасниця розглядає можливість вжиття таких законодавчих та інших заходів, які можуть знадобитися для того, щоб визнати в якості кримінально караних діяння, зазначені в пункті 1 цієї статті, коли в них бере участь будь-яка іноземна публічна посадова особа або міжнародний цивільний службовець. Кожна Держава-учасниця також розглядає можливість визнати кримінально караними інші форми корупції.

3. Кожна Держава-учасниця також вживає таких заходів, які можуть знадобитися для того, щоб визнати в якості кримінально караної участь в якості співника у вчиненні будь-якого злочину, визнаного таким відповідно до цієї статті.

4. Для цілей пункту 1 цієї статті і статті 9 цієї Конвенції "публічною посадовою особою" є публічна посадова особа або особа, що надає будь-яку публічну послугу, як це визначається внутрішнім законодавством Держави-учасниці, в якій ця особа виконує такі функції, і як це застосовується в кримінальному законодавстві цієї Держави-учасниці.

Стаття 9.

Заходи проти корупції

1. На додаток до заходів, викладених у статті 8 цієї Конвенції, кожна Держава-учасниця в тій мірі, в якій це потрібно і відповідає її правовій системі, вживає законодавчих, адміністративних або інших ефективних заходів для сприяння добросовісності, а також для попередження і виявлення корупції серед публічних посадових осіб і покарання за неї.

2. Кожна Держава-учасниця вживає заходів для забезпечення ефективних дій її органів у сфері попередження і виявлення корупції серед публічних посадових осіб і покарання за неї, у тому числі шляхом надання таким органам достатньої незалежності, щоб перешкодити неправомірному впливу на їхні дії.

Стаття 10.

Відповідальність юридичних осіб

1. Кожна Держава-учасниця вживає таких заходів, які з урахуванням її правових принципів можуть знадобитися для встановлення відповідальності юридичних осіб за участь у серйозних злочинах, до яких причетна організована злочинна група, і за злочини, визнані такими відповідно до статей 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції.

2. За умови дотримання правових принципів Держави-учасниці відповідальність юридичних осіб може бути кримінальною, цивільно-правовою або адміністративною.

3. Покладання такої відповідальності не завдає шкоди кримінальній відповідальності фізичних осіб, які вчинили злочини.

4. Кожна Держава-учасниця, зокрема, забезпечує застосування щодо юридичних осіб, які притягуються до відповідальності згідно з цією статтею, відповідних ефективних кримінальних або некримінальних санкцій, які здійснюють стримуючий вплив, включаючи грошові санкції.

Стаття 11.

Переслідування, винесення судового рішення і санкції

1. Кожна Держава-учасниця за вчинення будь-якого злочину, визнаного таким відповідно до статей 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції, передбачає застосування таких санкцій, які враховують ступінь небезпеки цього злочину.

2. Кожна Держава-учасниця прагне забезпечити використання будь-яких передбачених у її внутрішньому законодавстві дискреційних юридичних повноважень, що відносяться до кримінального переслідування осіб за злочини, що охоплюються цією Конвенцією, для досягнення максимальної ефективності правоохоронних заходів щодо цих злочинів та з належним урахуванням необхідності перешкодити вчиненню таких злочинів.

3. Стосовно злочинів, визнаних такими відповідно до статей 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції, кожна Держава-учасниця вживає належних заходів, відповідно до свого внутрішнього законодавства і з належним урахуванням прав захисту, з метою забезпечення того, щоб умови, які встановлюються у зв'язку з рішеннями про звільнення до суду або до ухвалення рішення по касаційній скарзі або протесту, враховували необхідність забезпечення присутності обвинувачуваного в ході подальшого кримінального провадження.

4. Кожна Держава-учасниця забезпечує, щоб її суди або інші компетентні органи враховували небезпечний характер злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, при розгляді питання про можливість дострокового або умовного звільнення осіб, засуджених за такі злочини.

5. Кожна Держава-учасниця у належних випадках встановлює відповідно до свого внутрішнього законодавства тривалий строк давності для порушення кримінального переслідування за будь-який злочин, що охоплюється цією Конвенцією, і більш тривалий строк давності в тих випадках, коли особа, підозрювана у вчиненні злочину, ухиляється від правосуддя.

6. Ніщо у цій Конвенції не зачіпає принципу, згідно з яким визначення злочинів, визнаних такими відповідно до цієї Конвенції, і застосовних юридичних заперечень або інших правових принципів, що визначають правомірність діянь, входить до сфери внутрішнього законодавства кожної Держави-учасниці, а кримінальне переслідування і покарання за такі злочини здійснюються відповідно до цього законодавства.

Стаття 12.

Конфіскація та арешт

1. Держави-учасниці вживають, у максимальному ступені, можливому в межах їхніх внутрішніх правових систем, таких заходів, які можуть знадобитися для забезпечення можливості конфіскації:

a) доходів від злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, або майна, вартість якого відповідає вартості таких доходів;

b) майна, устаткування або інших засобів, які використовувалися або призначалися для використання при вчиненні злочинів, що охоплюються цією Конвенцією.

2. Держави-учасниці вживають таких заходів, які можуть знадобитися для забезпечення можливості виявлення, відстеження, арешту або виїмки будь-чого з перерахованого в пункті 1 цієї статті з метою подальшої конфіскації.

3. Якщо доходи від злочинів були перетворені, частково або повністю, в інше майно, то заходи, зазначені у цій статті, вживаються щодо такого майна.

4. Якщо доходи від злочинів були залучені до майна, придбаного за рахунок законних джерел, то конфіскації, без шкоди для будь-яких повноважень, що стосуються накладення арешту або виїмки, підлягає та частина майна, яка відповідає оціненій вартості залучених доходів від злочинів.

5. До прибутку або інших вигод, отриманих від доходів від злочинів, до майна, в яке були перетворені доходи від злочинів, або до майна, до якого були залучені доходи від злочинів, також вживаються заходи, зазначені у цій статті, у такий же спосіб і в тій мірі, як і щодо доходів від злочинів.

6. Для цілей цієї статті і статті 13 цієї Конвенції кожна Держава-учасниця уповноважує свої суди або інші компетентні органи видавати постанови про представлення або арешт банківських, фінансових або комерційних документів. Держави-учасниці не ухиляються від вживання заходів щодо положень цього пункту, посилаючись на необхідність збереження банківської таємниці.

7. Держави-учасниці можуть розглянути можливість встановлення вимоги про те, щоб особа, яка вчинила злочин, довела законне походження передбачуваних доходів від злочину або іншого майна, яке підлягає конфіскації, у тій мірі, у якій така вимога відповідає принципам їхнього внутрішнього законодавства і характеру судового та іншого розгляду.

8. Положення цієї статті не тлумачаться як такі, що завдають шкоди правам сумлінних третіх сторін.

9. Ніщо у цій статті не зачіпає принципу, відповідно до якого заходи, про які в ній ідеться, визначаються і вчиняються відповідно до положень внутрішнього законодавства Держави-учасниці та за умови їх дотримання.

Стаття 13.

Міжнародне співробітництво з метою конфіскації

1. Держава-учасниця, яка одержала від іншої Держави-учасниці, під юрисдикцію якої підпадає будь-який злочин, що охоплюється цією Конвенцією, прохання про конфіскацію згаданих у пункті 1 статті 12 цієї Конвенції доходів від злочинів, майна, устаткування або інших засобів вчинення злочинів, що знаходяться на її території, у максимальній мірі, що можлива в рамках її внутрішньої правової системи:

а) направляє це прохання своїм компетентним органам з метою одержання постанови про конфіскацію і, у разі винесення такої постанови, приводить її у виконання; або

б) направляє своїм компетентним органам постанову про конфіскацію, винесену судом на території запитуючої Держави-учасниці відповідно до пункту 1 статті 12 цієї Конвенції, з метою виконання у тому обсязі, що зазначений у проханні, і в тій мірі, в якій вона відноситься до доходів, що знаходяться на території запитуваної Держави-учасниці, від злочинів, майна, устаткування або інших засобів вчинення злочинів, згаданих у пункті 1 статті 12.

2. Після одержання прохання, направленого іншою Державою-учасницею, під юрисдикцію якої підпадає будь-який злочин, що охоплюється цією Конвенцією, запитувана Держава-учасниця вживає заходів для виявлення, відстеження, арешту або виїмки доходів від злочину, майна, устаткування або інших засобів вчинення злочинів,

згаданих у пункті 1 статті 12 цієї Конвенції, з метою подальшої конфіскації, постанова про яку виноситься або запитуючою Державою-учасницею або, відповідно до прохання згідно з пунктом 1 цієї статті, запитуваною Державою-учасницею.

3. Положення статті 18 цієї Конвенції застосовуються *mutatis mutandis* до цієї статті. На додаток до інформації, зазначеної у пункті 15 статті 18, у проханнях, направлених на підставі цієї статті, міститься:

а) стосовно прохання, передбаченого в пункті 1 (а) цієї статті, - опис майна, що підлягає конфіскації, і заява з викладом фактів, на які посилається запитуюча Держава-учасниця і які є достатніми для того, щоб запитувана Держава-учасниця могла вжити заходів для винесення постанови відповідно до свого внутрішнього законодавства;

б) стосовно прохання, передбаченого в пункті 1 (б) цієї статті, - юридично прийнятна копія виданої запитуючою Державою-учасницею постанови про конфіскацію, на якій ґрунтується прохання, заява з викладом фактів та інформація щодо обсягу запитуваного виконання постанови;

в) стосовно прохання, передбаченого в пункті 2 цієї статті, - заява з викладом фактів, на які посилається запитуюча Держава-учасниця, і опис запитуваних заходів.

4. Рішення або заходи, передбачені в пунктах 1 і 2 цієї статті, приймаються запитуваною Державою-учасницею відповідно до положень її внутрішнього законодавства і її процесуальних норм або будь-яких двосторонніх або багатосторонніх договорів, угод або домовленостей, якими вона може бути зв'язана у відносинах із запитуючою Державою-учасницею, і за умови їхнього дотримання.

5. Кожна Держава-учасниця надає Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй тексти своїх законів і правил, що забезпечують виконання положень цієї статті, а також тексти будь-яких наступних змін до таких законів і правил або їхній опис.

6. Якщо будь-яка Держава-учасниця побажає обумовити вжиття заходів, згаданих у пунктах 1 і 2 цієї статті, наявністю відповідного договору, то ця Держава-учасниця розглядає цю Конвенцію в якості необхідної і достатньої договірно-правової основи.

7. Держава-учасниця може відмовити у співробітництві відповідно до цієї статті, якщо злочин, до якого відноситься прохання, не є злочином, що охоплюється цією Конвенцією.

8. Положення цієї статті не тлумачаться як такі, що завдають шкоди правам сумлінних третіх сторін.

9. Держави-учасниці розглядають можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх договорів, угод або домовленостей для підвищення ефективності міжнародного співробітництва, яке здійснюється відповідно до цієї статті.

Стаття 14.

Розпорядження конфіскованими доходами від злочинів або майном

1. Доходами від злочинів або майном, конфіскованими Державою-учасницею на підставі статті 12 або пункту 1 статті 13 цієї Конвенції, розпоряджається ця Держава-учасниця згідно зі своїм внутрішнім законодавством і адміністративними процедурами.

2. Діючи на прохання, направлене іншою Державою-учасницею відповідно до статті 13 цієї Конвенції, Держави-учасниці в тій мірі, в якій це допускається внутрішнім законодавством, і, у разі одержання відповідного запиту, у першочерговому порядку розглядають питання про повернення конфіскованих доходів від злочинів або майна запитуючій Державі-учасниці для того, щоб вона могла надати компенсацію потерпілим від злочину або повернути такі доходи від злочинів або майно їхнім законним власникам.

3. Діючи на прохання, направлене іншою Державою-учасницею відповідно до статей 12 і 13 цієї Конвенції, Держава-учасниця може особливо розглянути можливість укладання угод або домовленостей про:

а) перерахування суми, що відповідає вартості доходів від злочинів або майна, чи коштів, отриманих в результаті реалізації таких доходів чи майна або їхньої частини, на рахунок, призначений для цієї мети відповідно до пункту 2 (с) статті 30 цієї Конвенції, чи міжурядовим органам, що спеціалізуються у боротьбі проти організованої злочинності;

б) передачу іншим Державам-учасницям на регулярній або разовій основі частини доходів від злочинів, або майна, чи коштів, отриманих в результаті реалізації таких доходів або майна, відповідно до свого внутрішнього законодавства чи адміністративних процедур.

Стаття 15.

Юрисдикція

1. Кожна Держава-учасниця вживає таких заходів, які можуть знадобитися для того, щоб установити свою юрисдикцію щодо злочинів, визнаних такими відповідно до статей 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції, коли:

а) злочин вчинено на території цієї Держави-учасниці; або

b) злочин вчинено на борту судна, яке несло прапор цієї Держави-учасниці в момент вчинення злочину, чи повітряного судна, зареєстрованого відповідно до законодавства цієї Держави-учасниці в такий момент.

2. За умови дотримання статті 4 цієї Конвенції Держава-учасниця може також встановити свою юрисдикцію щодо будь-якого такого злочину, коли:

a) злочин вчинено проти громадянина цієї Держави-учасниці;

b) злочин вчинено громадянином цієї Держави-учасниці або особою без громадянства, яка звичайно проживає на її території; або

c) злочин:

i) є одним зі злочинів, визнаних такими відповідно до пункту 1 статті 5 цієї Конвенції, і вчинений за межами її території з метою вчинення серйозного злочину на її території;

ii) є одним зі злочинів, визнаних такими відповідно до пункту 1 (b) (ii) статті 6 цієї Конвенції, і вчинений за межами її території з метою вчинення будь-якого злочину, визнаного таким відповідно до пункту 1 (a) (i) чи (ii) або (b) (i) статті 6 цієї Конвенції, на її території.

3. Для цілей пункту 10 статті 16 цієї Конвенції кожна Держава-учасниця вживає таких заходів, які можуть знадобитися для того, щоб установити свою юрисдикцію щодо злочинів, які охоплюються цією Конвенцією, коли особа, підозрювана у вчиненні злочину, знаходиться на її території і вона не видає таку особу лише на тій підставі, що вона є одним з її громадян.

4. Кожна Держава-учасниця може також вжити таких заходів, які можуть знадобитися для того, щоб установити свою юрисдикцію щодо злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, коли особа, підозрювана у вчиненні злочину, знаходиться на її території і вона не видає її.

5. Якщо Держава-учасниця, що здійснює свою юрисдикцію відповідно до пункту 1 або 2 цієї статті, одержує повідомлення або іншим способом дізнається про те, що одна або декілька інших Держав-учасниць проводять розслідування, кримінальне переслідування або судовий розгляд у зв'язку з тим самим діянням, компетентні органи цих Держав-учасниць проводять, у відповідних випадках, консультації один з одним з метою координації їхніх дій.

6. Без шкоди для норм загального міжнародного права ця Конвенція не виключає здійснення будь-якої кримінальної юрисдикції, встановленої Державою-учасницею відповідно до її внутрішнього законодавства.

Стаття 16.

Видача

1. Ця стаття застосовується до злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, або у випадках, якщо до вчинення злочину, згаданого в пункті 1 (а) або (b) статті 3, причетна організована злочинна група та особа, щодо якої запитується видача, знаходиться на території запитуваної Держави-учасниці, за умови, що діяння, у зв'язку з яким запитується видача, є кримінально караним відповідно до внутрішнього законодавства як запитуючої Держави-учасниці, так і запитуваної Держави-учасниці.

2. Якщо прохання про видачу стосується декількох окремих серйозних злочинів, деякі з яких не охоплюються цією статтею, то запитувана Держава-учасниця може застосувати цю статтю також і щодо цих останніх злочинів.

3. Кожний зі злочинів, до яких застосовується ця стаття, вважається включеним до будь-якого існуючого між Державами-учасницями договору про видачу як злочин, що може спричинити видачу. Держави-учасниці зобов'язуються включати такі злочини як злочини, що можуть спричинити видачу, до будь-якого договору про видачу, який буде укладений між ними.

4. Якщо Держава-учасниця, яка обумовлює видачу наявністю договору, одержує прохання про видачу від іншої Держави-учасниці, з якою вона не має договору про видачу, вона може розглядати цю Конвенцію як правову підставу для видачі у зв'язку з будь-яким злочином, до якого застосовується ця стаття.

5. Держави-учасниці, що обумовлюють видачу наявністю договору:

a) під час здачі на зберігання своїх ратифікаційних грамот або документів про прийняття або затвердження цієї Конвенції або приєднання до неї повідомляють Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй про те, чи будуть вони використовувати цю Конвенцію як правову підставу для співробітництва в питаннях видачі з іншими Державами-учасницями цієї Конвенції; і

b) якщо вони не використовують цю Конвенцію як правову підставу для співробітництва в питаннях видачі, прагнуть, у відповідних випадках, до укладання договорів про видачу з іншими Державами-учасницями цієї Конвенції з метою застосування цієї статті.

6. Держави-учасниці, що не обумовлюють видачу наявністю договору, у відносинах між собою визнають злочини, до яких застосовується ця стаття, як злочини, що можуть спричинити видачу.

7. Видача здійснюється відповідно до умов, що передбачаються внутрішнім законодавством запитуваної Держави-учасниці або договорами про видачу, що застосовуються, включаючи в тому числі умови, пов'язані з вимогами про мінімальне покарання щодо видачі, і підстави, на яких запитувана Держава-учасниця може відмовити у видачі.

8. Щодо будь-якого злочину, до якого застосовується ця стаття, Держави-учасниці, за умови дотримання свого внутрішнього законодавства, докладають зусиль для того, щоб прискорити процедури видачі та спростити пов'язані з нею вимоги про надання доказів.

9. За умови дотримання положень свого внутрішнього законодавства і своїх договорів про видачу запитувана Держава-учасниця, переконавшись у тому, що обставини вимагають цього і носять невідкладний характер, і на прохання запитуючої Держави-учасниці може взяти під варту особу, яка знаходиться на її території і видача якої запитується, або вжити інших відповідних заходів для забезпечення її присутності в ході процедури видачі.

10. Держава-учасниця, на території якої знаходиться особа, підозрювана у вчиненні злочину, якщо вона не видає таку особу у зв'язку зі злочинном, до якого застосовується ця стаття, лише на тій підставі, що вона є одним з його громадян, зобов'язана на прохання Держави-учасниці, що запитує видачу, передати справу без невиправданих затримок своїм компетентним органам з метою переслідування. Ці органи приймають своє рішення і здійснюють провадження у такий же спосіб, як і у разі будь-якого іншого злочину небезпечного характеру відповідно до внутрішнього законодавства цієї Держави-учасниці. Заінтересовані Держави-учасниці співробітничать одна з одною, зокрема з процесуальних питань і питань доведення, для забезпечення ефективності такого переслідування.

11. У всіх випадках, коли Державі-учасниці відповідно до її внутрішнього законодавства дозволяється видавати або іншим способом передавати одного зі своїх громадян тільки за умови, що ця особа буде повернута до цієї держави для відбування покарання, призначеного в результаті судового розгляду або провадження, у зв'язку з яким запитувалася видача або передача цієї особи, і ця Держава-учасниця і Держава-учасниця, що запитує видачу цієї особи, погодилися з таким порядком та іншими умовами, які вони можуть вважати належними, така умовна видача або передача є достатніми для виконання зобов'язання, встановленого в пункті 10 цієї статті.

12. Якщо у видачі, що запитується з метою виконання вироку, відмовлено, оскільки розшукувана особа є громадянином запитуваної Держави-учасниці, запитувана Держава-учасниця, якщо це допускає її внутрішнє законодавство і якщо це відповідає вимогам такого законодавства, за зверненням запитуючої Учасниці розглядає питання

про приведення у виконання вироку або частини вироку, що залишилася, який був винесений відповідно до внутрішнього законодавства запитуючої Учасниці.

13. Будь-якій особі, у справі якої здійснюється провадження у зв'язку з будь-яким злочином, до якого застосовується ця стаття, гарантується справедливе поводження на всіх стадіях провадження, включаючи здійснення всіх прав і гарантій, передбачених внутрішнім законодавством Держави-учасниці, на території якої знаходиться ця особа.

14. Ніщо в цій Конвенції не тлумачиться як таке, що встановлює зобов'язання видачі, якщо у запитуваної Держави-учасниці є істотні підстави думати, що прохання про видачу має на меті переслідування або покарання будь-якої особи з причини її статі, раси, віросповідання, громадянства, етнічного походження або політичних переконань або що задоволення цього прохання завдало б шкоди становищу цієї особи через будь-яку із цих причин.

15. Держави-учасниці не можуть відмовляти у виконанні прохання про видачу лише на тій підставі, що злочин вважається також пов'язаним з податковими питаннями.

16. До відмови у видачі запитувана Держава-учасниця, у відповідних випадках, проводить консультації із запитуючою Державою-учасницею для того, щоб надати їй достатні можливості для викладу її думок і подання інформації, що стосується викладених у її проханні фактів.

17. Держави-учасниці прагнуть укладати двосторонні та багатосторонні угоди або домовленості з метою здійснення або підвищення ефективності видачі.

Стаття 17.

Передача засуджених осіб

Держави-учасниці можуть розглядати можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей про передачу осіб, засуджених до тюремного ув'язнення або інших видів позбавлення волі за злочини, що охоплюються цією Конвенцією, для того, щоб вони могли відбувати строк покарання на їхніх територіях.

Стаття 18.

Взаємна правова допомога

1. Держави-учасниці надають одна одній найширшу взаємну правову допомогу в розслідуванні, кримінальному переслідуванні та судовому розгляді у зв'язку зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією, як це передбачено у статті 3, і на взаємній основі надають одна одній іншу аналогічну допомогу, якщо запитувача

Держава-учасниця має розумні підстави підозрювати, що злочин, зазначений у пункті 1 (а) чи (b) статті 3, є транснаціональним за своїм характером і, у тому числі, що потерпілі, свідки, доходи, засоби вчинення злочинів або докази щодо таких злочинів знаходяться у запитуваній Державі-учасниці, а також що до вчинення цього злочину причетна організована злочинна група.

2. Взаємна правова допомога надається в обсязі, максимально можливому відповідно до законів, договорів, угод і домовленостей запитуваної Держави-учасниці, щодо розслідування, кримінального переслідування і судового розгляду у зв'язку зі злочинами, за вчинення яких до відповідальності у запитуючій Державі-учасниці може бути притягнута юридична особа відповідно до статті 10 цієї Конвенції.

3. Взаємна правова допомога, що надається відповідно до цієї статті, може запитуватися з будь-якою з нижчеперелічених цілей:

- a) одержання показань свідків або заяв від окремих осіб;
- b) вручення судових документів;
- c) проведення обшуку і здійснення виїмки або арешту;
- d) огляд об'єктів і ділянок місцевості;
- e) надання інформації, речових доказів і оцінок експертів;
- f) надання оригіналів або завірених копій відповідних документів і матеріалів, включаючи урядові, банківські, фінансові, корпоративні чи комерційні документи;
- g) виявлення або відстеження доходів від злочинів, майна, засобів вчинення злочинів або інших предметів з метою доведення;
- h) сприяння добровільній явці відповідних осіб до органів запитуючої Держави-учасниці;
- i) надання будь-якого іншого виду допомоги, що не суперечить внутрішньому законодавству запитуваної Держави-учасниці.

4. Без шкоди для внутрішнього законодавства компетентні органи Держави-учасниці можуть без попереднього прохання передавати інформацію, що стосується кримінально-правових питань, компетентному органу в іншій Державі-учасниці у тих випадках, коли вони вважають, що така інформація може надати допомогу цьому органу у здійсненні чи успішному завершенні розслідування і кримінального переслідування або може привести до прохання, складеного цією Державою-учасницею відповідно до цієї Конвенції.

5. Передача інформації відповідно до пункту 4 цієї статті здійснюється без шкоди для розслідування і кримінального провадження у державі компетентних органів, що надають інформацію. Компетентні органи, що одержують інформацію, виконують прохання про збереження конфіденційного характеру цієї інформації, навіть на тимчасовій основі, чи дотримують обмеження на її використання. Це, однак, не перешкоджає Державі-учасниці, що одержує інформацію, розкривати в ході проведеного в ній провадження ту інформацію, яка виправдовує обвинувачуваного. У такому разі до розкриття інформації Держава-учасниця, що одержує інформацію, повідомляє Державу-учасницю, що надає інформацію, і, якщо отримане прохання про це, проводить консультації з Державою-учасницею, що надає інформацію. Якщо, у виняткових випадках, завчасне повідомлення неможливе, то Держава-учасниця, що одержує інформацію, негайно повідомляє про таке розкриття Державу-учасницю, що надає інформацію.

6. Положення цієї статті не зачіпають зобов'язань за будь-яким іншим договором, чи то двостороннім чи багатостороннім, який регулює або буде регулювати, повністю або частково, взаємну правову допомогу.

7. Пункти 9-29 цієї статті застосовуються до прохань, направлених на підставі цієї статті, якщо відповідні Держави-учасниці не зв'язані будь-яким договором про взаємну правову допомогу. Якщо ці Держави-учасниці зв'язані таким договором, то застосовуються відповідні положення цього договору, якщо тільки Держави-учасниці не погоджуються застосовувати замість них пункти 9-29 цієї статті. Державам-учасницям настійно пропонується застосовувати ці пункти, якщо це сприяє співробітництву.

8. Держави-учасниці не відмовляють у наданні взаємної правової допомоги відповідно до цієї статті на підставі банківської таємниці.

9. Держави-учасниці можуть відмовити у наданні взаємної правової допомоги відповідно до цієї статті на підставі відсутності обопільного визнання відповідного діяння злочином. Однак запитувана Держава-учасниця може, якщо вона вважає це за належне, надати допомогу, обсяг якої вона визначає на власний розсуд, незалежно від того, чи є відповідне діяння злочином відповідно до внутрішнього законодавства запитуваної Держави-учасниці.

10. Особа, що перебуває під вартою або відбуває термін тюремного ув'язнення на території однієї Держави-учасниці та присутність якої в іншій Державі-учасниці необхідна з метою встановлення особи, давання показань або надання іншої допомоги в одержанні доказів для розслідування, кримінального переслідування

або судового розгляду у зв'язку зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією, може бути передана із дотриманням таких умов:

а) ця особа вільно дає на це свою свідому згоду;

б) компетентні органи обох Держав-учасниць дійшли згоди на таких умовах, які ці Держави-учасниці можуть вважати належними.

11. Для цілей пункту 10 цієї статті:

а) Держава-учасниця, якій передається особа, вправі та зобов'язана утримувати передану особу під вартою, якщо тільки Держава-учасниця, яка передала цю особу, не просила про інше або не санкціонувала інше;

б) Держава-учасниця, якій передається особа, негайно виконує своє зобов'язання щодо повернення цієї особи у розпорядження Держави-учасниці, що передала цю особу, як це було погоджено раніше або як це було іншим способом погоджено компетентними органами обох Держав-учасниць;

с) Держава-учасниця, якій передається особа, не вимагає від Держави-учасниці, що передала цю особу, порушення процедури видачі для її повернення;

д) переданій особі до строку покарання, що відбувається в державі, яка її передала, зараховується строк утримання під вартою в Державі-учасниці, якій вона передана.

12. Без згоди Держави-учасниці, яка відповідно до пунктів 10 і 11 цієї статті повинна передати будь-яку особу, ця особа, незалежно від її громадянства, не піддається кримінальному переслідуванню, утриманню під варту, покаранню або будь-якому іншому обмеженню її особистої волі на території держави, якій передається ця особа, у зв'язку з дією, бездіяльністю або засудженням, що відносяться до періоду до її від'їзду з території держави, яка передала цю особу.

13. Кожна Держава-учасниця призначає центральний орган, що несе відповідальність за одержання прохань про надання взаємної правової допомоги та або за їхнє виконання, або за їхнє перепроведення для виконання компетентним органам і має відповідні повноваження. Якщо в Державі-учасниці є спеціальний регіон або територія з окремою системою надання взаємної правової допомоги, вона може призначити особливий центральний орган, що буде виконувати таку ж функцію щодо цього регіону або території. Центральні органи забезпечують оперативне і належне виконання або перепроведення отриманих прохань. Якщо центральний орган перепроводжує прохання для виконання компетентному органу, він сприяє оперативному і належному виконанню цього прохання компетентним органом. Під час здачі на зберігання кожною

Державою-учасницею її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття або затвердження цієї Конвенції або приєднання до неї Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляється про центральний орган, що призначений з цією метою. Прохання про надання взаємної правової допомоги і будь-які повідомлення щодо них перепроводжуються центральним органам, призначеним Державами-учасницями. Ця вимога не завдає шкоди праву Держави-учасниці вимагати, щоб такі прохання і повідомлення направлялися їй по дипломатичних каналах і, у разі надзвичайних обставин, коли Держави-учасниці домовилися про це, через Міжнародну організацію кримінальної поліції, якщо це можливо.

14. Прохання направляються в письмовій формі або, якщо це можливо, за допомогою будь-яких інших засобів, що дають можливість скласти письмовий запис, мовою, прийнятною для запитуваної Держави-учасниці, за умов, що дозволяють цій Державі-учасниці встановити автентичність. Під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття або затвердження цієї Конвенції або приєднання до неї Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляється про мову або мови, прийнятні для кожної Держави-учасниці. За надзвичайних обставин і у разі погодження цього Державами-учасницями прохання можуть направлятися в усній формі, однак вони негайно підтверджуються у письмовій формі.

15. У проханні про надання взаємної правової допомоги зазначаються:

a) найменування органа, що звертається з проханням;

b) суть питання і характер розслідування, кримінального переслідування або судового розгляду, до яких відноситься прохання, а також найменування і функції органа, що здійснює це розслідування, кримінальне переслідування або судовий розгляд;

c) короткий виклад відповідних фактів, за винятком того, що стосується прохань щодо вручення судових документів;

d) опис запитуваної допомоги і докладна інформація про будь-яку конкретну процедуру, дотримання якої хотіла б забезпечити запитувача Державою-учасницею;

e) по можливості, дані про особу, місцезнаходження і громадянство будь-якої відповідної особи; і

f) мета запитуваних доказів, інформації або заходів.

16. Запитувана Державою-учасницею може запросити додаткову інформацію, якщо ця інформація є необхідною для виконання прохання відповідно до її внутрішнього законодавства, або якщо ця інформація може полегшити виконання такого прохання.

17. Прохання виконується відповідно до внутрішнього законодавства запитуваної Держави-учасниці і в тій мірі, в якій це не суперечить внутрішньому законодавству запитуваної Держави-учасниці, по можливості, відповідно до зазначених у проханні процедур.

18. У тій мірі, в якій це можливо і відповідає основним принципам внутрішнього законодавства, якщо будь-яка особа знаходиться на території Держави-учасниці і повинна бути заслухана як свідок або експерт судовими органами іншої Держави-учасниці, перша Держава-учасниця може на прохання іншої Держави-учасниці дозволити проведення заслуховування за допомогою відеозв'язку, якщо особиста присутність відповідної особи на території запитуючої Держави-учасниці не є можливою або бажаною. Держави-учасниці можуть домовитися про те, що заслуховування проводиться судовим органом запитуючої Держави-учасниці у присутності представників судового органа запитуваної Держави-учасниці.

19. Запитуюча Держава-учасниця не передає і не використовує інформацію або докази, подані запитуваною Державою-учасницею, для здійснення розслідування, кримінального переслідування або судового розгляду, іншого, ніж те, що зазначене у проханні, без попередньої згоди на це запитуваної Держави-учасниці. Ніщо у цьому пункті не перешкоджає запитуючій Державі-учасниці розкривати в ході провадження, що проводилося в ній, ту інформацію або докази, які виправдовують обвинувачуваного. У цьому разі до розкриття інформації чи доказів запитуюча Держава-учасниця повідомляє запитувану Державу-учасницю і, якщо отримано прохання про це, проводить консультації із запитуваною Державою-учасницею. Якщо, у виняткових випадках, завчасне повідомлення неможливе, то запитуюча Держава-учасниця негайно повідомляє про таке розкриття запитувану Державу-учасницю.

20. Запитуюча Держава-учасниця може вимагати, щоб запитувана Держава-учасниця зберігала конфіденційність наявності і суті прохання, за винятком того, що необхідно для виконання самого прохання. Якщо запитувана Держава-учасниця не може виконати вимогу про конфіденційність, вона негайно повідомляє про це запитуючу Державу-учасницю.

21. У взаємній правовій допомозі може бути відмовлено:

а) якщо прохання не було надано відповідно до положень цієї статті;

б) якщо запитувана Держава-учасниця вважає, що виконання прохання може завдати шкоди її суверенітету, безпеці, громадському порядку або іншим життєво важливим інтересам;

с) якщо внутрішнє законодавство запитуваної Держави-учасниці забороняє її органам здійснювати запитувані заходи щодо будь-якого аналогічного злочину, якби такий злочин був предметом розслідування, кримінального переслідування або судового розгляду в межах її юрисдикції;

д) якщо виконання прохання суперечило б правовій системі запитуваної Держави-учасниці стосовно питань взаємної правової допомоги.

22. Держави-учасниці не можуть відмовляти у виконанні прохання про взаємну правову допомогу лише на тій підставі, що злочин вважається також пов'язаним із податковими питаннями.

23. Будь-яка відмова у наданні взаємної правової допомоги мотивується.

24. Запитувана Держава-учасниця виконує прохання про надання взаємної правової допомоги у можливо короткі строки і, наскільки це можливо, повністю враховує будь-які крайні строки, що запропоновані запитуючою Державою-учасницею і мотивовані бажано у самому проханні. Запитувана Держава-учасниця відповідає на розумні запити запитуючої Держави-учасниці щодо ходу виконання прохання. Запитуюча Держава-учасниця оперативно повідомляє запитувану Державу-учасницю про те, що необхідності у запитаній допомозі більше немає.

25. Надання взаємної правової допомоги може бути відстрочено запитуваною Державою-учасницею на тій підставі, що це перешкодить здійснюваному розслідуванню, кримінальному переслідуванню або судовому розгляду.

26. До відмови у виконанні прохання відповідно до пункту 21 цієї статті або відстрочки її виконання відповідно до пункту 25 цієї статті запитувана Держава-учасниця проводить консультації із запитуючою Державою-учасницею для того, щоб визначити, чи може допомога бути надана в такі строки і на таких умовах, які запитувана Держава-учасниця вважає необхідними. Якщо запитуюча Держава-учасниця приймає допомогу на таких умовах, то вона дотримується цих умов.

27. Без шкоди для застосування пункту 12 цієї статті свідок, експерт або інша особа, яка на прохання запитуючої Держави-учасниці погоджується давати показання в ході провадження або надавати допомогу при здійсненні розслідування, кримінального переслідування або судового розгляду на території запитуючої Держави-учасниці, не піддається кримінальному переслідуванню, утриманню під вартою, покаранню або будь-якому іншому обмеженню її особистої свободи на цій території у зв'язку з дією, бездіяльністю або засудженням, що відносяться до періоду до її від'їзду з території запитуваної Держави-учасниці. Дія такої гарантії

особистої безпеки припиняється, якщо свідок, експерт або інша особа протягом п'ятнадцяти послідовних днів або протягом будь-якого погодженого між Державами-учасницями строку, починаючи з дати, коли така особа була офіційно повідомлена про те, що її присутність більше не потрібна судовим органам, мала можливість залишити територію запитуючої Держави-учасниці, проте, добровільно залишилася на цій території, або залишивши її, повернулася назад з власної волі.

28. Звичайні витрати, пов'язані з виконанням прохання, покриваються запитуваною Державою-учасницею, якщо заінтересовані Держави-учасниці не домовилися про інше. Якщо виконання прохання вимагає або вимагатиме істотних або надзвичайних витрат, то Держави-учасниці проводять консультації з метою визначення умов, на яких буде виконане прохання, а також порядку покриття витрат.

29. Запитувана Держава-учасниця:

а) надає запитуючій Державі-учасниці копії урядових матеріалів, документів або інформації, які вона має і які відповідно до її внутрішнього законодавства відкриті для публічного доступу;

б) може на свій розсуд надавати запитуючій Державі-учасниці повністю або частково або при дотриманні таких умов, які вона вважає необхідними, копії будь-яких урядових матеріалів, документів або інформації, які вона має і які відповідно до її внутрішнього законодавства закриті для публічного доступу.

30. Держави-учасниці розглядають, у міру необхідності, можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей, які відповідали б цілям цієї статті, забезпечували б її дію на практиці або зміцнювали б її положення.

Стаття 19.

Спільні розслідування

Держави-учасниці розглядають можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей, в силу яких у зв'язку зі справами, що є предметом розслідування, кримінального переслідування або судового розгляду в одній або декількох державах, заінтересовані компетентні органи можуть створювати органи з проведення спільних розслідувань. За відсутності таких угод або домовленостей спільні розслідування можуть проводитися за угодою в кожному окремому випадку. Відповідні Держави-учасниці забезпечують повну повагу суверенітету Держави-учасниці, на території якої повинно бути проведене таке розслідування.

Стаття 20.

Спеціальні методи розслідування

1. Якщо це допускається основними принципами її внутрішньої правової системи, кожна Держава-учасниця, у межах своїх можливостей і на умовах, встановлених її внутрішнім законодавством, вживає необхідних заходів для того, щоб дозволити належне використання контрольованих поставок і у тих випадках, коли вона вважає це доречним, використання інших спеціальних методів розслідування, таких як електронне спостереження або інші форми спостереження, а також агентурні операції, її компетентними органами на її території з метою проведення ефективної боротьби проти організованої злочинності.

2. З метою розслідування злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, Держави-учасниці заохочуються до укладання, у разі необхідності, відповідних двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей для використання таких спеціальних методів розслідування в контексті співробітництва на міжнародному рівні. Такі угоди або домовленості укладаються і здійснюються при повному дотриманні принципу суверенної рівності держав і реалізуються у суворій відповідності до умов цих угод або домовленостей.

3. За відсутності угоди або домовленості, зазначених у пункті 2 цієї статті, рішення про використання таких спеціальних методів розслідування на міжнародному рівні приймаються в кожному окремому випадку і можуть, у разі необхідності, враховувати фінансові домовленості та взаєморозуміння щодо здійснення юрисдикції заінтересованими Державами-учасницями.

4. Рішення про використання контрольованих поставок на міжнародному рівні можуть, за згодою заінтересованих Держав-учасниць, включати такі методи, як перехоплення вантажів і залишення їх неторканими або їхнє вилучення або заміна, повністю або частково.

Стаття 21.

Передача кримінального провадження

Держави-учасниці розглядають можливість взаємної передачі провадження з метою кримінального переслідування у зв'язку зі злочином, що охоплюється цією Конвенцією, у випадках, коли вважається, що така передача відповідає інтересам належного здійснення правосуддя, зокрема, у випадках, коли зачіпаються декілька юрисдикцій, для забезпечення об'єднання кримінальних справ.

Стаття 22.

Відомості про судимість

Кожна Держава-учасниця може вживати таких законодавчих або інших заходів, які можуть знадобитися для врахування, на таких умовах і з такими цілями, які вона вважає належними, будь-якого

раніше винесеного в іншій державі обвинувального вироку щодо особи, підозрюваної у вчиненні злочину, що розслідується, для використання такої інформації в ході кримінального провадження у зв'язку зі злочином, що охоплюється цією Конвенцією.

Стаття 23.

Криміналізація перешкоджання здійсненню правосуддя

Кожна Держава-учасниця вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть знадобитися для того, щоб визнати в якості кримінально караних такі діяння, коли вони вчиняються навмисно:

а) застосування фізичної сили, погроз чи залякування або обіцянка, пропозиція або надання неправомірної переваги з метою схилення до давання неправдивих показань або втручання у процес давання показань або подання доказів у ході провадження у зв'язку із вчиненням злочинів, що охоплюються цією Конвенцією;

б) застосування фізичної сили, погроз або залякування з метою втручання у виконання службових обов'язків посадовою особою судових або правоохоронних органів у ході провадження у зв'язку із вчиненням злочинів, що охоплюються цією Конвенцією. Ніщо у цьому підпункті не завдає шкоди праву Держав-учасниць мати законодавство, що забезпечує захист інших категорій публічних посадових осіб.

Стаття 24.

Захист свідків

1. Кожна Держава-учасниця вживає, у межах своїх можливостей, належних заходів, спрямованих на забезпечення ефективного захисту від імовірної помсти або залякування щодо свідків, які беруть участь у кримінальному провадженні та дають свідчення у зв'язку зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією, і, у відповідних випадках, щодо їхніх родичів та інших близьких їм осіб.

2. Заходи, передбачені в пункті 1 цієї статті, без шкоди для прав обвинувачуваного, у тому числі для права на належний розгляд, можуть, зокрема, включати:

а) встановлення процедур для фізичного захисту таких осіб, наприклад - у тій мірі, в якій це необхідно і практично може бути здійснене, - для їхнього переселення в інше місце, і прийняття таких положень, які дозволяють, у відповідних випадках, не розголошувати інформацію, що стосується особи і місцезнаходження таких осіб, або встановлюють обмеження на таке розголошення інформації;

б) прийняття правил доведення, що дозволяють свідчити таким чином, який забезпечує безпеку свідка, наприклад, дозвіл свідчити

за допомогою засобів зв'язку, таких як відеозв'язок або інші належні засоби.

3. Держави-учасниці розглядають питання про укладання з іншими державами угод або домовленостей щодо переселення осіб, зазначених у пункті 1 цієї статті.

4. Положення цієї статті застосовуються також до потерпілих, оскільки вони є свідками.

Стаття 25.

Допомога потерпілим та їхній захист

1. Кожна Держава-учасниця вживає, у межах своїх можливостей, відповідних заходів для надання допомоги і захисту потерпілим від злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, особливо у випадках погрози помстою або залякування.

2. Кожна Держава-учасниця встановлює належні процедури для забезпечення доступу до компенсації і відшкодування збитків потерпілим від злочинів, що охоплюються цією Конвенцією.

3. Кожна Держава-учасниця, за умови дотримання свого внутрішнього законодавства, створює можливості для викладу і розгляду думок і побоювань потерпілих на відповідних стадіях кримінального провадження щодо осіб, які вчинили злочини, так, щоб це не завдавало шкоди правам захисту.

Стаття 26.

Заходи, спрямовані на розширення співробітництва з правоохоронними органами

1. Кожна Держава-учасниця вживає відповідних заходів для того, щоб заохочувати осіб, які беруть або брали участь в організованих злочинних групах, до:

а) надання інформації, корисної для компетентних органів, з метою розслідування і доведення у зв'язку з такими питаннями, як:

i) ідентифікаційні дані, характер, членський склад, структура, місцезнаходження або діяльність організованих злочинних груп;

ii) зв'язки, в тому числі міжнародні зв'язки, з іншими організованими злочинними групами;

iii) злочини, що вчинені або можуть бути вчинені організованими злочинними групами;

б) надання фактичної, конкретної допомоги компетентним органам, що може сприяти позбавленню організованих злочинних груп їхніх ресурсів або доходів від злочинів.

2. Кожна Держава-учасниця розглядає питання про те, щоб передбачити можливість пом'якшення, у відповідних випадках, покарання обвинувачуваної особи, яка істотно співробітничала у розслідуванні або кримінальному переслідуванні у зв'язку з будь-яким злочином, що охоплюється цією Конвенцією.

3. Кожна Держава-учасниця розглядає питання про те, щоб передбачити, відповідно до основних принципів свого внутрішнього законодавства, можливість надання імунітету від кримінального переслідування особі, яка істотно співробітничала у розслідуванні або кримінальному переслідуванні у зв'язку зі злочином, що охоплюється цією Конвенцією.

4. Захист таких осіб здійснюється в порядку, передбаченому у статті 24 цієї Конвенції.

5. У тих випадках, коли особа, що згадується в пункті 1 цієї статті і знаходиться в одній Державі-учасниці, може істотно співробітничати з компетентним органом іншої Держави-учасниці, заінтересовані Держави-учасниці можуть розглянути можливість укладання угод або домовленостей, відповідно до свого внутрішнього законодавства, щодо можливого надання іншою Державою-учасницею режиму, зазначеного в пунктах 2 і 3 цієї статті.

Стаття 27.

Співробітництво між правоохоронними органами

1. Держави-учасниці тісно співробітничать одна з одною, діючи відповідно до своїх внутрішніх правових та адміністративних систем, з метою підвищення ефективності правозастосовних заходів для боротьби зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією. Кожна Держава-учасниця, зокрема, вживає ефективних заходів, спрямованих на:

a) зміцнення, або де це необхідно, установлення каналів зв'язку між їхніми компетентними органами, установами і службами для того, щоб забезпечити надійний і швидкий обмін інформацією про всі аспекти злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, включаючи, якщо заінтересовані Держави-учасниці вважають це за належне, зв'язки з іншими видами злочинної діяльності;

b) співробітництво з іншими Державами-учасницями у проведенні розслідувань у зв'язку зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією, з метою виявлення:

i) особи, місцезнаходження і діяльності осіб, підозрюваних в участі у вчиненні таких злочинів, або місцезнаходження інших причетних осіб;

ii) переміщення доходів від злочинів чи майна, отриманого в результаті вчинення таких злочинів;

iii) переміщення майна, устаткування або інших засобів, що

використовувалися чи призначалися для використання при вчиненні таких злочинів;

с) надання, у відповідних випадках, необхідних предметів або необхідної кількості речовин для цілей аналізу чи розслідування;

д) сприяння ефективній координації між їхніми компетентними органами, установами і службами і заохочення обміну співробітниками й іншими експертами, включаючи, за умови укладання заінтересованими Державами-учасницями двосторонніх угод або домовленостей, направлення співробітників по зв'язках;

е) обмін з іншими Державами-учасницями інформацією про конкретні засоби і методи, які застосовуються організованими злочинними групами, включаючи, у відповідних випадках, маршрути і засоби транспорту, а також використання підроблених посвідчень особи, змінених чи підроблених документів або інших засобів приховування їхньої діяльності;

ф) обмін інформацією і координацію адміністративних та інших заходів, що вживаються у відповідних випадках з метою завчасного виявлення злочинів, що охоплюються цією Конвенцією.

2. Для цілей практичного застосування цієї Конвенції Держави-учасниці розглядають можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей про безпосереднє співробітництво між їхніми правоохоронними органами, а в тих випадках, коли такі угоди чи домовленості вже є, їхньої зміни. За відсутності таких угод чи домовленостей між заінтересованими Державами-учасницями учасниці можуть розглядати цю Конвенцію як основу для взаємного співробітництва між правоохоронними органами щодо злочинів, які охоплюються цією Конвенцією. У відповідних випадках Держави-учасниці повною мірою використовують угоди чи домовленості, у тому числі механізми міжнародних чи регіональних організацій, для розширення співробітництва між своїми правоохоронними органами.

3. Держави-учасниці прагнуть співробітничати, у межах своїх можливостей, з метою протидії транснаціональним організованим злочинам, які вчиняються з використанням сучасних технологій.

Стаття 28.

Збір та аналіз інформації про характер організованої злочинності та обмін такою інформацією

1. Кожна Держава-учасниця розглядає можливість проведення, у консультації з науково-дослідними колами, аналізу тенденцій в галузі організованої злочинності на своїй території, умов, в яких діє організована злочинність, а також вивчення залучених професійних груп і технологій, що використовуються.

2. Держави-учасниці розглядають можливість розширення аналітичних знань щодо організованої злочинної діяльності та обміну ними між собою і через посередництво міжнародних і регіональних організацій. З цією метою у відповідних випадках повинні розроблятися і використовуватися загальні визначення, стандарти і методологія.

3. Кожна Держава-учасниця розглядає можливість здійснення контролю за своєю політикою і практичними заходами щодо боротьби проти організованої злочинності, а також проведення оцінки їхньої ефективності та дієвості.

Стаття 29.

Підготовка кадрів і технічна допомога

1. Кожна Держава-учасниця у необхідних межах здійснює, розробляє чи вдосконалює конкретні програми підготовки персоналу правоохоронних органів, у тому числі працівників прокуратури, слідчих і співробітників митних органів, а також інших співробітників, що відповідають за попередження, виявлення і припинення злочинів, що охоплюються цією Конвенцією. Такі програми можуть включати відрядження співробітників і обмін ними. Такі програми стосуються, зокрема й у тій мірі, в якій це допускається внутрішнім законодавством, таких питань:

a) методи, що використовуються при попередженні, виявленні та припиненні злочинів, що охоплюються цією Конвенцією;

b) маршрути і засоби, що використовуються особами, підозрюваними у причетності до злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, у тому числі в державах транзиту, а також відповідні заходи у відповідь;

c) спостереження за переміщенням предметів контрабанди;

d) виявлення і спостереження за переміщенням доходів від злочинів, майна, устаткування чи інших засобів вчинення злочинів і за методами передачі, приховування чи утаювання таких доходів, майна, устаткування чи інших засобів вчинення злочинів, а також методи, що використовуються у боротьбі з відмиванням коштів та іншими фінансовими злочинами;

e) збір доказів;

f) способи контролю в зонах вільної торгівлі та вільних портах;

g) сучасне устаткування і методи, що використовуються в роботі правоохоронних органів, включаючи електронне спостереження, контрольовані поставки й агентурні операції;

h) методи, які використовуються в боротьбі з транснаціональними організованими злочинами, які вчиняються з використанням комп'ютерів, телекомунікаційних мереж та інших видів сучасної технології; і

i) методи, які використовуються при захисті потерпілих і свідків.

2. Держави-учасниці сприяють одна одній у плануванні і здійсненні програм досліджень і підготовки кадрів, покликаних забезпечити обмін спеціальними знаннями у сферах, згаданих у пункті 1 цієї статті, і з цією метою використовують також у відповідних випадках регіональні та міжнародні конференції і семінари для сприяння співробітництву й обговоренню проблем, що становлять взаємний інтерес, у тому числі особливих проблем і потреб держав транзиту.

3. Держави-учасниці сприяють наданню допомоги у підготовці кадрів і технічної допомоги, що сприятимуть видачі та взаємній правовій допомозі. Така допомога у підготовці кадрів і технічна допомога можуть включати вивчення іноземних мов, відрядження і обмін співробітниками центральних органів або установ, що виконують відповідні функції.

4. У випадку чинних двосторонніх і багатосторонніх угод чи домовленостей Держави-учасниці, наскільки це необхідно, активізують зусилля, спрямовані на максимальне підвищення ефективності практичних і навчальних заходів у межах міжнародних і регіональних організацій і в межах інших двосторонніх і багатосторонніх угод або домовленостей.

Стаття 30.

Інші заходи: виконання цієї Конвенції за допомогою економічного розвитку і технічної допомоги

1. Держави-учасниці вживають заходів, що сприяють оптимальному виконанню цієї Конвенції, наскільки це можливо, за допомогою міжнародного співробітництва з урахуванням негативних наслідків організованої злочинності для суспільства в цілому, у тому числі для стійкого розвитку.

2. Держави-учасниці, наскільки це можливо та у координації одна з одною, а також з міжнародними і регіональними організаціями, докладають конкретних зусиль для:

a) активізації свого співробітництва на різних рівнях з країнами, що розвиваються, в цілях зміцнення можливостей цих країн у галузі попередження транснаціональної організованої злочинності та боротьби з нею;

b) розширення фінансової і матеріальної допомоги в цілях підтримки зусиль країн, що розвиваються, щодо ефективної протидії транснаціональній організованій злочинності та надання їм допомоги для успішного виконання цієї Конвенції;

c) надання технічної допомоги країнам, що розвиваються, і країнам з перехідною економікою в цілях сприяння задоволенню їхніх потреб у зв'язку з виконанням цієї Конвенції. Для цього Держави-учасниці прагнуть вносити на періодичній основі достатні добровільні внески на рахунок, конкретно призначений для цієї мети в механізмі фінансування, створеному Організацією Об'єднаних Націй. Держави-учасниці можуть також окремо розглянути, відповідно до свого внутрішнього законодавства і положень цієї Конвенції, можливість перерахування на вищезгаданий рахунок визначеної частки коштів або відповідної вартості доходів від злочинів або майна, конфіскованих відповідно до положень цієї Конвенції;

d) заохочення і переконання інших держав і фінансових установ, у відповідних випадках, приєднатися до них у зусиллях, що докладаються відповідно до цієї статті, у тому числі шляхом забезпечення для країн, що розвиваються, більшого обсягу програм підготовки кадрів і сучасного устаткування, для того, щоб допомогти їм у досягненні цілей цієї Конвенції.

3. Наскільки це можливо, ці заходи не завдають шкоди існуючим зобов'язанням щодо іноземної допомоги чи іншим домовленостям про фінансове співробітництво на двосторонньому, регіональному чи міжнародному рівні.

4. Держави-учасниці можуть укладати двосторонні чи багатосторонні угоди чи домовленості про матеріально-технічну допомогу, беручи до уваги фінансові домовленості, необхідні для забезпечення ефективності міжнародного співробітництва, передбаченого цією Конвенцією, а також для попередження і виявлення транснаціональної організованої злочинності та боротьби з нею.

Стаття 31.

Попередження транснаціональної організованої злочинності

1. Держави-учасниці прагнуть розробляти й оцінювати ефективність національних проєктів, а також виявляти і впроваджувати оптимальні види практики і політики, спрямовані на попередження транснаціональної організованої злочинності.

2. Держави-учасниці прагнуть, відповідно до основних принципів свого внутрішнього законодавства, скорочувати існуючі чи майбутні можливості для організованих злочинних груп діяти на законних ринках при використанні доходів від злочинів, за

допомогою вжиття належних законодавчих, адміністративних або інших заходів. Такі заходи повинні зосереджуватися на:

a) зміцненні співробітництва між правоохоронними органами чи органами прокуратури і відповідними приватними організаціями, у тому числі з різних секторів економіки;

b) сприянні розробці стандартів і процедур, призначених для забезпечення сумлінності в роботі публічних і відповідних приватних організацій, а також кодексів поведінки для представників відповідних професій, зокрема адвокатів, нотаріусів, консультантів з питань оподаткування і бухгалтерів;

c) попередженні зловживань з боку організованих злочинних груп процедурами торгів, що проводяться публічними органами, і субсидіями та ліцензіями, що видаються публічними органами для здійснення комерційної діяльності;

d) попередженні зловживань з боку організованих злочинних груп юридичними особами; такі заходи можуть включати:

i) створення публічного реєстру юридичних і фізичних осіб, що беруть участь у заснуванні юридичних осіб, керуванні ними і їхньому фінансуванні;

ii) створення можливості позбавлення за рішенням суду чи за допомогою інших належних способів на розумний період часу осіб, засуджених за злочини, що охоплюються цією Конвенцією, права займати посади керівників юридичних осіб, зареєстрованих у межах їхньої юрисдикції;

iii) створення національного реєстру осіб, позбавлених права займати посади керівників юридичних осіб; і

iv) обмін інформацією, що міститься в реєстрах, зазначених у підпунктах (d) (i) та (iii) цього пункту, з компетентними органами інших Держав-учасниць.

3. Держави-учасниці прагнуть сприяти реінтеграції в суспільство осіб, засуджених за злочини, що охоплюються цією Конвенцією.

4. Держави-учасниці прагнуть періодично проводити оцінку існуючих правових документів і видів адміністративної практики з відповідних питань з метою виявлення їхньої уразливості з погляду зловживань з боку організованих злочинних груп.

5. Держави-учасниці прагнуть сприяти поглибленню розуміння суспільством факту існування, причин і небезпечного характеру транснаціональної організованої злочинності, а також загроз, створюваних нею. Відповідна інформація включає відомості про заходи для сприяння участі населення у попередженні такої злочинності та боротьбі з нею і може поширюватися у відповідних випадках через засоби масової інформації.

6. Кожна Держава-учасниця повідомляє Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй назву й адресу органу або органів, які можуть надавати іншим Державам-учасницям допомогу в розробці заходів щодо попередження транснаціональної організованої злочинності.

7. Держави-учасниці, у відповідних випадках, співробітничать одна з одною і з відповідними міжнародними і регіональними організаціями у розробці та сприянні вжиттю заходів, зазначених у цій статті. Це включає участь у міжнародних проектах, спрямованих на попередження транснаціональної організованої злочинності, наприклад шляхом поліпшення умов, що визначають уразливість груп населення, які знаходяться у несприятливому соціальному становищі, з погляду діяльності транснаціональних організованих злочинних груп.

Стаття 32.

Конференція Учасників Конвенції

1. Цим засновується Конференція Учасників Конвенції з метою розширення можливостей Держав-учасниць щодо боротьби з транснаціональною організованою злочинністю, а також сприяння виконанню цієї Конвенції і проведення спостереження за ходом її виконання.

2. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй скликає Конференцію Учасників не пізніше, ніж через один рік після набуття чинності цією Конвенцією. Конференція Учасників приймає правила процедури і правила, що регулюють види діяльності, зазначені в пунктах 3 і 4 цієї статті (у тому числі правила, що стосуються оплати витрат, понесених при здійсненні цих видів діяльності).

3. Конференція Учасників погоджує механізми для досягнення цілей, згаданих у пункті 1 цієї статті, включаючи таке:

a) сприяння діяльності Держав-учасниць відповідно до статей 29, 30 і 31 цієї Конвенції, у тому числі шляхом сприяння мобілізації добровільних внесків;

b) сприяння обміну інформацією між Державами-учасницями про форми транснаціональної організованої злочинності та тенденції у цій галузі, а також про успішні методи боротьби з нею;

c) співробітництво з відповідними міжнародними і регіональними організаціями, а також неурядовими організаціями;

d) періодичний розгляд питання про виконання цієї Конвенції;

e) винесення рекомендацій стосовно вдосконалення цієї Конвенції і її виконання.

4. Для цілей пункту 3 (d) та (e) цієї статті Конференція Учасників одержує необхідні відомості про заходи, вжиті Державами-учасницями для виконання цієї Конвенції, і труднощі, з якими вони при цьому стикалися, на основі наданої ними інформації та за посередництвом таких додаткових механізмів проведення спостереження, які можуть бути створені Конференцією Учасників.

5. Кожна Держава-учасниця подає Конференції Учасників інформацію про свої програми, плани і практику, а також про законодавчі й адміністративні заходи, спрямовані на виконання цієї Конвенції, як це потрібно Конференції Учасників.

Стаття 33. Секретаріат

1. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй забезпечує необхідне секретаріатське обслуговування Конференції Учасників Конвенції.

2. Секретаріат:

a) надає Конференції Учасників допомогу в здійсненні діяльності, про яку ідеться у статті 32 цієї Конвенції, а також організує сесії Конференції Учасників і забезпечує їх необхідним обслуговуванням;

b) на прохання, надає Державам-учасницям допомогу в наданні інформації Конференції Учасників, як це передбачено в пункті 5 статті 32 цієї Конвенції; і

c) забезпечує необхідну координацію з секретаріатами інших відповідних міжнародних і регіональних організацій.

Стаття 34. Виконання Конвенції

1. Кожна Держава-учасниця вживає відповідно до основних принципів свого внутрішнього законодавства необхідних заходів, включаючи законодавчі й адміністративні заходи, для забезпечення здійснення своїх зобов'язань відповідно до цієї Конвенції.

2. Злочини, визнані такими відповідно до статей 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції, визнаються такими у внутрішньому законодавстві кожної Держави-учасниці незалежно від елементів транснаціонального характеру або причетності організованої злочинної групи, як це зазначено в пункті 1 статті 3 цієї Конвенції, крім тих випадків, коли відповідно до статті 5 цієї Конвенції вимагається наявність елемента причетності організованої злочинної групи.

3. Кожна Держава-учасниця може вживати більш суворі або жорсткі заходи, ніж заходи, передбачені цією Конвенцією, для

попередження транснаціональної організованої злочинності та боротьби з нею.

Стаття 35.

Врегулювання спорів

1. Держави-учасниці прагнуть врегулювати спори щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції шляхом переговорів.

2. Будь-який спір між двома чи більше Державами-учасницями щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції, який не може бути врегульований шляхом переговорів протягом розумного періоду часу, передається на прохання однієї з цих Держав-учасниць на арбітражний розгляд. Якщо протягом шести місяців з дня звернення з проханням про арбітраж ці Держави-учасниці не зможуть домовитися про його організацію, будь-яка з цих Держав-учасниць може передати спір до Міжнародного Суду, звернувшись із заявою відповідно до Статуту Суду ([995 010](#)).

3. Кожна Держава-учасниця може під час підписання, ратифікації, прийняття або затвердження цієї Конвенції або приєднання до неї заявити про те, що вона не вважає себе зв'язаною положеннями пункту 2 цієї статті. Інші Держави-учасниці не зв'язані положеннями пункту 2 цієї статті щодо будь-якої Держави-учасниці, яка зробила таке застереження.

4. Будь-яка Держава-учасниця, що зробила застереження відповідно до пункту 3 цієї статті, може в будь-який час зняти це застереження шляхом направлення повідомлення Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

Стаття 36.

Підписання, ратифікація, прийняття, затвердження і приєднання

1. Ця Конвенція відкрита для підписання всіма державами з 12 по 15 грудня 2000 року в Палермо, Італія, а потім у Центральних установах Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку до 12 грудня 2002 року.

2. Ця Конвенція також відкрита для підписання регіональними організаціями економічної інтеграції за умови, що принаймні одна з держав-членів такої організації підписала цю Конвенцію відповідно до пункту 1 цієї статті.

3. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття або затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй. Регіональна організація економічної інтеграції може здати на зберігання свою ратифікаційну грамоту чи документ про прийняття або затвердження, якщо принаймні одна з її

держав-членів вчинила у такий же спосіб. У цій ратифікаційній грамоті чи документі про прийняття або затвердження така організація заявляє про сферу своєї компетенції щодо питань, регульованих цією Конвенцією. Така організація також повідомляє депозитарію про будь-які відповідні зміни сфери своєї компетенції.

4. Ця Конвенція відкрита для приєднання будь-якої держави чи будь-якої регіональної організації економічної інтеграції, принаймні одна з держав-членів якої є учасницею цієї Конвенції. Документи про приєднання здаються на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй. Під час приєднання регіональна організація економічної інтеграції заявляє про сферу своєї компетенції щодо питань, регульованих цією Конвенцією. Така організація також повідомляє депозитарію про будь-які відповідні зміни сфери своєї компетенції.

Стаття 37.

Взаємозв'язок із протоколами

1. Ця Конвенція може бути доповнена одним чи декількома протоколами.

2. Для того, щоб стати учасницею протоколу, держава чи регіональна організація економічної інтеграції повинні бути також Учасницею цієї Конвенції.

3. Держава-учасниця цієї Конвенції не зв'язана протоколом, якщо тільки вона не стає учасницею протоколу відповідно до його положень.

4. Будь-який протокол до цієї Конвенції тлумачиться разом з цією Конвенцією з урахуванням мети цього протоколу.

Стаття 38.

Набуття чинності

1. Ця Конвенція набуває чинності на дев'яностий день після дати здачі на зберігання сорокової ратифікаційної грамоти чи документа про прийняття, затвердження чи приєднання. З метою цього пункту будь-яка така грамота чи документ, здані на зберігання регіональною організацією економічної інтеграції, не розглядаються в якості додаткових до грамот або документів, зданих на зберігання державами-членами такої організації.

2. Для кожної держави чи регіональної організації економічної інтеграції, що ратифікують, приймають чи затверджують цю Конвенцію або приєднуються до неї після здачі на зберігання сорокової ратифікаційної грамоти чи документа про таку дію, ця Конвенція набуває чинності на тридцятий день після дати здачі на зберігання такою державою чи організацією відповідної грамоти чи документа.

Стаття 39.

Зміни та доповнення

1. Після закінчення п'яти років після набуття чинності цією Конвенцією Держава-учасниця може запропонувати зміни та доповнення і направити їх Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, який потім перепроваджує запропоновані зміни та доповнення Державам-учасницям і Конференції Учасників Конвенції з метою розгляду цих пропозицій й ухвалення рішення щодо них. Конференція Учасників докладає всіх зусиль для досягнення консенсусу щодо кожної зміни та доповнення. Якщо всі зусилля з досягнення консенсусу були вичерпані і згоди не було досягнуто, то, як останній захід, для прийняття змін та доповнень потрібна більшість у дві третини голосів Держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні на засіданні Конференції Учасників.

2. У питаннях, що входять до сфери їхньої компетенції, регіональні організації економічної інтеграції здійснюють своє право голосу відповідно до цієї статті, маючи число голосів, що дорівнює числу їхніх держав-членів, які є Учасницями цієї Конвенції. Такі організації не здійснюють своє право голосу, якщо їхні держави-члени здійснюють своє право голосу, і навпаки.

3. Зміни та доповнення, прийняті відповідно до пункту 1 цієї статті, підлягають ратифікації, прийняттю або затвердженню Державами-учасницями.

4. Зміни та доповнення, прийняті відповідно до пункту 1 цієї статті, набувають чинності для Держави-учасниці через дев'яносто днів після дати здачі нею на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй її ратифікаційної грамоти чи документа про прийняття чи затвердження таких змін та доповнень.

5. Коли зміни та доповнення набувають чинності, вони стають обов'язковими для тих Держав-учасниць, які висловили згоду бути зв'язаними ними. Інші Держави-учасниці продовжують бути зв'язаними положеннями цієї Конвенції та будь-якими змінами та доповненнями, ратифікованими, прийнятими чи затвердженими ними раніше.

Стаття 40.

Денонсація

1. Держава-учасниця може денонсувати цю Конвенцію шляхом направлення письмового повідомлення Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй. Така денонсація набуває чинності після закінчення одного року з дати одержання повідомлення Генеральним секретарем.

2. Регіональна організація економічної інтеграції перестає бути Учасницею цієї Конвенції, коли всі її держави-члени денонсували цю Конвенцію.

3. Денонсація цієї Конвенції відповідно до пункту 1 цієї статті спричиняє денонсацію будь-яких протоколів до неї.

Стаття 41.
Депозитарій і мови

1. Депозитарієм цієї Конвенції призначається Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй.

2. Оригінал цієї Конвенції, англійський, арабський, іспанський, китайський, російський і французький тексти якої є рівно автентичними, здається на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

На засвідчення чого нижчепідписані повноважні представники, належним чином уповноважені на те своїми урядами, підписали цю Конвенцію.